

Nagy Zoltán Mihály

Isteni szerencse

1

– Ebből a cseppségből idővel vasgyúró lesz. Hét határban a legderekkab férfi. Én csak tudom!

A bába vélekedett így, mikor világra segítette Szabóék elsőszülött fiát, és felhörpintette a pucupálinkát.

Nem tévedett. Húszéves korára Gergő tölgyfamód szívós, bámulnivalón szép szál emberré nőtt.

Kiszolgálta a katonaságot, szüretkor érkezett haza. Megölelte, összevissza csókolta anyját, apját, öccsét, a rokonokat, és átvette apjától a puttonyt. Füttyörészve térült-fordult az illatossá érett teherrel, szemelgette a kövér fürtöket. Aztán ledarálták, kipréselték a szőlőt, feltöltötték édes musttal a hordókat.

2

Vasárnap este. A pincében forr a bor, Gergő udvarolni készül. A szomszéd faluba, ahhoz a lányhoz, akivel katonaként sűrűn váltott levelet.

Már a kerékpár szarvát fogja, mikor az anyja utánamegy. Látható oka nincs rá, de anyai szívének szinte jólesik a kis felhőnyi nyugtalanság, hát nem állja meg szó nélkül:

– Csak vigyázz, fiam. Ha bálba mentek, nehogy balhéba keveredj nekem! A férjének is átkiált a hátsó udvarba:

– Józsi! Gergő indul, mondj neki te is valamit!

Szabó Józsi alaptermészete a vidámság, ma egyébként is jó napja volt: otthoni műhelyében működőképessé babrált néhány gyárilag elfuserált ajtózárat, a fizetségként kapott két számjegyű bankót szokás szerint bedugta felesége otthonkájának zsebébe, a palack bort meg elszopogatta. Mi sem természetesebb, hogy széles jókedvvel szól vissza:

– Megy? Hát menjen. Én is mentem tehozzád valamikor. Gergő fiam! Arra azért ügyelj: össze ne roppantsd a leendő menyemet, mikor megöleled. A nőkket úgy kell bántani, mint a hímes tojással!

Gergő mosolyog. Megnyomkodja a kereket, nem eresztett-e le, aztán továbbmegy a járdán. A kapuban, mielőtt nyeregbe pattanna, megnyugtatja az anyját:

– Ne féljen, édes. Vigyázok magamra, és – mondja meg édesapámnak! – a menyére is...

Elhajt, gyorsan távolodik a leszálló szürkületben.

Az anyja marad, aggódó szeretettel néz utána.

A szomszéd porta hídján ácsingózó vénlegény, Király Berti mohó tekintete majdhogynem felfalja a kétszeri szülés után is kíváncsian karcsú asszony alakját.

Bözszi nem veszi észre – oda se figyel –, egy sóhajtás után fürge léptekkel visszamegy a házba.

A vénlegény még ácsorog. Mikor az ágyékában bizsergő kéjvágy tetőfokára hág, fejében sokadszor hánykolódni kezd a szemrehányó gondolat: „Gyáva ember, aki nem meri kikaparni magának a gesztenyét!”

Makacs a gondolat, nem hagyja nyugton. Cselekvésre sarkallja. Elindul fel a portára, odasétál Szabóék házának hátsó falához.

„Nem vagyok gyáva!” – állapítja meg elégedetten, amikor kipöcköli a támasztékot és óvatosan bezárja a pince szellőzőablakát.

3

Szabó Bözsi gyanakvó természetű asszony. Látásból ismeri Gergő választottját, de ennyi kevés ahhoz, hogy biztosra vegye: gondos asszony, rendes meny lesz belőle. Számba veszi a lányokat, akik férjhezmenésük előtt jóra való teremtések voltak, tisztelettudóan viselkedtek, de utána csakhamar megkeserítették anyósuk életét. „Nem lehet bízni a fiatalokban” – vonja le sokadszor a következtetést. A férjének pedig kerek perec kijelenti:

– Beszélni fogsz Gergővel: ne siesse el a nősülést!

Szabó Józsi nagyot néz.

– Mi bajod? Minek várjon? Meglett férfi. A lány meg eladósorban van. Bika alá való!

– Hagyd a bolond beszédet. Azt mondom, jobban meg kéne ismerni azt a lányt.

– Csak lakva lehet. Ahhoz meg ide kell hozni.

– És ha egy átok teremtés? Ha nem jön ki velem?

– Teveled? Ugyan! De ha mégse, akkor külön mennek. Megkapják a két első szobát.

– Akkor is félek. Közös fedél alatt egy háрпиával...

– Elég, Bözsi! Ne fess ördögöt a falra. Majd lesz valahogy. Meglátjuk... Na, mit is akartam? Kiverted a fejemből! Ja, megvan: ránézek a borra...

4

Kacsó Zsóka járását, egész tartását kedves büszkeség hatja át, póz nélkül. Hogyne lenne büszke: az ő udvarlója nem akar ki – a legszebb legény széles e vidéken! Sugárzó mosollyal fogadja, bevezeti a szobába.

– Pár perc van még a filmből. Megnézzük, aztán mehetünk a bálba. Jó?

Gergőt nem érdekli a sorozat százvalahányadik része, legszívesebben azonnal táncba vinné a kedvesét, de nem erőlteti.

– Ahogy akarod, kiscalambom. De én inkább téged nézlek...

Nemcsak nézi. Megsimogatja a lány haját, aztán ujjai bújócskát játszanak a szép fürtök mélyén. Zsókanak jólesik ez a fajta becézés, jutalmul odahajtja a fejét Gergő mellére.

Pereg a film, múlnak a percek. Odakint váratlanul ingerülten felmordul, dühödten csaholni kezd a kutya. Zsóka kellenlenül kibontakozik az ölelésből.

– Megnézem, mi a fenét ugat...

Gergőnek úgy tűnik, túl sokáig marad kint. Már utána akar menni, amikor hangokat hall a verandáról:

– Menj el! Nagyon szépen kérlek, menj el... Semmi keresnivalód itt!

Zsóka hangja. A válasz férfié:

- Megyek. De gyere velem! A bálba. Jót mulatunk, örülni fogsz!
- Van kivel mennem. Amúgy is részeg vagy. Menj haza!
- Részeg, én? Te... Kisaranyos! Velem jössz!...

Dulakodás zaja. Gergő feláll, odalép az ajtóhoz, kinyitja. Áll a küszöbön, elámulva. Zsóka derekán idegen kéz! Egy helybeli legényé. Azé, akit régóta esz a fene Zsókáért.

Nem tud nem hinni a szemének: azok a mancsok a pusztá érintésükkel megszejtelenítették az ő kigalambjának a derekát! Pontosan tudja, mit kellene tennie: kiszabadítani a vergődő lányt, és a grimáncánál fogva kipende-riteni a betolakodót.

Nem teszi. Nem teheti: a látvány – Zsókat idegen karok ölelik! – nagy, ám tétlen haragot lobbant lángra szelíd lelkében.

Megkerüli őket, a kijáratnál visszafordul, de csak egy pillanatra. Hogy ki-mondja:

- Válassz: ő vagy én!

5

A pince csapóajtaja a konyha padlójából nyílik. Szabó Józsi felemeli, kitámasztja, és fütyörészve aláereszkedik a lépcsőn.

Odalent akkurátusan elrendezve sorakoznak a hordók. Pezseg az újbor, ki-veti magából a szennyet. Szabó Józsi leveszi a kotyogót, lehajolva belehallgat a pezsgés kellemetes zajába.

Bözsi a gáztűzhelyet tisztogatja, közben mondja a magáét. Jó hangosan, hogy a férje meghallja.

– Mégiscsak beszélj vele. Az apja vagy, neked nem fog ellentmondani. Hal- lod?

Szabó Józsi nem hallja. Az asszony méltatlankodva emeli magasabbra a hangját:

– A család nyugalomát félttem. Eddig szépen megvoltunk, ezután is úgy sze- retném. Tudom, hogy te is. Ezért kell beszélned vele. Hallod, Józsi?!

Nincs válasz. Bözsi idegesen közelebb lép a pincenyíláshoz. Akkor látja: a férje furcsa pózban, mozdulatlanul fekszik a hordósor mellett.

– Na tessék! Kellott neked inni. A fejedbe szállt, leütött. Most küszködhettek veled!...

Ledobja a törlőrongyot, meggy felébresztteni, talpra állítani a férjét. Föléje hajlik, rázza a vállát.

Nyílik a szája, hogy sopánkodva újra leszidja. Nincs rá ideje: hirtelen elszé- dül, térdre esik, eldől. Egy pillanat alatt elmúlik tőle a világ.

Lackó, a fiatalabb Szabó fiú otthon ülő típus, mert a bal karja béna, a já- rását csípőficam nehezíti. A szobában ül, sakkfeladvánnyal bíbelődik. Rátalál a kulcslépésre. Lejátssza a lehetséges válaszlépések tucatnyi variációját. Elége- detten hátradől a széken, aztán otthagya a figurákat. A konyhába megy, a va- csora utáni szomjúságot oltani.

A pillantás, amit a nyitott ajtón át a pincébe vet, elborzasztja.

– Anyu! Apu!

A tőle telhető sietséggel igyekszik lefelé. Ép kezével átöleli anyját, vonszolni próbálja felfelé. Nehéz, nagyon nehéz. Zihál az erőlködéstől. Mélyeket lélegzik,

de úgy érzi, egyre kevesebb levegőhöz jut. Végül elhagyja az ereje: lehanyatlík, feje az alsó lépcsőfokon koppan.

6

Surrog a kerékpár, Gergő indulatosan nyomja-tapossa a pedált. Mintha rejtélyes, legyűrhetetlen ellenség hajszolná.

– Zsóka!... Két vasat tartott a tűzben?! Igaza van édesnek: rosszul ismertem ezt a lányt. De most megismertem!

A háborgó harag nagy felhőjén azonban átviláglik az iménti meghitt együtt-lét örömfénye. Felnyög, haragja enyhül, de megbocsátani nem tud. Még nem. Erőteljesebben, szinte dühödten tapossa a pedált.

Zsóka faluja már messze mögötte, az övé egészen közel. Még egy kanyar, és befordul az utcájukba.

Aztán a kapu, az udvar, a ház.

7

Mi ez a nagy csend? Nincs itthon senki?

Nagy fény az udvaron, a szobában, a konyhában. A pincében is. Mind a hárman ott lennének?

– Öcsém! Édes! Édesapám! Atyaisten!...

Lerohan. Öccse a legközelebb, őt ragadja meg. Egy mozdulattal kiemeli, lefekteti a konyha kövére. Utána az anyját. Közben elfogy a levegő. Fel! Teleszívja a tüdejét. Le! Az apja nagydarab férfi, de nem gond: ölébe emeli, roboz fel a lépcsőn. A heverőre fekteti.

Mit és hogyan tovább?

Felváltva csapkodja a három arcot, nyomkodja a mellüket. Gyengéden, szeretettel, aggodalommal.

Múlnak a percek. Öccse végre felocsúdni látszik: kinyitja a szemét, rámereszti tekintetét a bátyjára:

– Gergő... Orvost... Hívjál orvost!...

Ez az!

Fel a kerékpárra, örült iramban a felcserhez. Otthon van! Két szóból ért. Veszi a táskát, lohol a kocsihoz. Nem indul a motor! Gergő felordít:

– Ne vacakoljon azzal. Itt a bicikli!

A felcser még inkább tudja, minden perc számít. Otthagya az autót, elhúzza a kerékpárral.

Gergő lihegve utána. Lemarad. Járókelővel találkozik. Faggatják:

– Hová, hová?

– Mi történt?

– A felcser hozzátok megy? Baj van?

Gergő nem válaszol. Fut.

8

Lackó sápadtan, hátát a falnak vetve ül. Jobban van, de gyöngé, mint az őszi légy.

A felcser Szabó Bözsibe próbál életet lehelni. Nehezen, sokára, de sikerül: föleszmél, értetlenül nézelődik. Nem tudja, hol van, mi történt. Injekciót kap, aztán a felcser int Gergőnek: vigyék, fektessék ágyba.

Ekkor már kisebb tömeg az udvaron. Többeket behajt a kíváncsiság a konyhába is. Király Bertti már-már otthonosan, szolgálatkészen tüsténkedik: megérinti Szabó Bözsi lábát, combtájékon.

– Nem hallottad, Gergő? Fogjad, vigyük!

Gergőnek nincs szüksége segítségre. Félretolja a vénlegényt, karjára emeli az anyját, viszi a szobába. Két asszony velük megy, levetkőztetni a magatehetetlen beteget.

A felcser Szabó Józsi csuklóját tartja. Pulzust mér. Mérne. Elengedi a kezét. Feláll, a visszatérő Gergő szemébe néz.

A szó felesleges lenne. Gergő anélkül is érti: az apja meghalt. Ezért rogyik térdre. Tenyere az arcán, ujjai közt átszivárognak a könnyek.

A bámészkodók megborzongnak. Pusmogás:

– Micsoda szerencsétlenség...

– Zárva a szellőző... A mustgáz benn szorult...

– Az meg hogy lehet? Józsi precíz ember volt. Lehetetlen, hogy zárva hagyta volna az ablakot!

– Mindegy, a baj megtörtént...

– Szegény Bözsi! Még nem tudja, hogy az ura...

Király Bertti középen áll. Hunyorogva, de magabiztosan kijelenti:

– Én mondom: isteni szerencse, hogy Gergő korábban jött haza az udvarlásból! Így legalább az öccsét és Bözsit megmentette...

Gergőt megüti a szó. Felrémlik előtte a Zsókanál látott jelenet, amelyre ráúszik apja mozdulatlan teste a heverőn. Mindkét képet látja, agyában két szó zakatol elviselhetetlenül: apu meghalt, apu meghalt. Felnyög, tenyere alább csúszik, kibukkanó tekintete Király Bertti felé süvít: – Szerencse? Ez magának szerencse?!

A vénlegény meghóköl, kifordul a konyhából. Az udvaron visszateszi fejére, szemére húzza a sapkáját. Befelé dűnnyög:

„Hiába háborogsz, kölyök. Bebizonyítottam, hogy nem vagyok gyáva. Anyád megözevgyült, mert így akartam. És micsoda nő! Még mindig. Negyvenkét évesen. Én negyvenöt vagyok. A gyászév letelik. Utána anyád az enyém lesz!”